

Анатоль ШУШКО

«Негаманкай»

Жэні

Успамін пра 1971-ы, восень,
50-годдзе БДУ

Палац прафсаюзаў. Ты да мяне
Прыспешвала крок... Ляцела.
Рыгор Семашкевіч побач і мне –
Ўсміхаўся – казаць карцела:

– То Жэніка бяжысь, Анатоль, к табе.
Зямлячка твая – шчыруння...
– А мой ты міленечкі верабей!..
Не буду... не бойсь... падтруньяваць.

І гэтак цвирчэла – бы Ясельда ўся,
Так шпарка пацалавала,
Што я – счыранелы савецкі сцяг –
Уторыў пра што папала.

У жнівеньскім «Ліме» тады былі
Мы разам надрукаваны.
І слова твае ўсё цяклі і цяклі –
Вясенілі беззаганнасць.

– Ой, мой хлатчук, дарагі землячок!
Хоць ведаеш, як мне шчасна!?
Я з Рудкі, (штурхнула плячам) сташанок...
Рыгор твой куратар? Ясна...

Дашлю табе ліст з-за кардону... Стой! –
Замужняя ж зараз. Пані!
Паслухай размовачку, Анатоль...
Сцямнела, а ты, як ранне.

Да сёння са мною хітрынка твая,
Прыветная, шчабятыкай:
– Зямляча, бадай што ў нашых краях
Не цыркнуць: «Негаманкай!».